

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Publicație lunară

Octombrie (Brumărel)
nr. 10 (12) / 2017

Mulțumesc. Un cuvânt uitat ?

Citiți în pagina 1

Acoperământul
Maicii Domnului
Citiți în pagina 14

Atac la adresa creștinismului
Citiți în pagina 11

Sf. Cuv. Parascheva
Citiți în pagina 15

Biserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

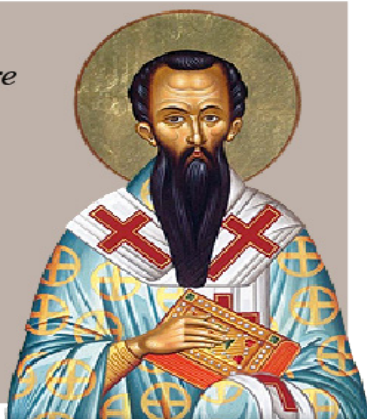
Începând cu luna Octombrie, lansăm campania „Un copac pentru suflet”, prilej cu care vă invităm să contribuiți și să ajutați fiecare, după posibilități, pentru plantarea de pomi fructiferi și decorativi în gradina bisericii noastre.

„Acela care plantează copaci, iubește și pe alții, nu numai pe el.”

Thomas Fuller

Când gândirea nu se mai împrăstie printre cele din afară și nu se mai împrăstie în lume, prin simțuri, ea se întoarce spre sine. Prin sine, mintea se ridică până la contemplarea lui Dumnezeu.

Sfântul Vasile cel Mare
330 - 379 A.D.

Mulțumesc. Un cuvânt uitat ?

Încep aceste puține, rânduri mulțumind celor care au decis să-mi acorde câteva clipe din timpul lor, pentru a le împărtăși ceva din gândurile de început de lună. Sincer, tot ceea ce mi-am propus să vă împărtășesc pentru acest articol, se învâрте în mintea mea, deschizând un “proces” fără să am certitudinea că această cauza o voi câștiga. Dar, spunând “Doamne ajută” voi așterne pe hârtie gândurile mele.

Deschid “pledoaria” mea, cu sintagma “Onorată instanță” (iubiți credincioși, voi sunteți instanța în fața căreia expun pricina mea), în toată istoria omenirii, cert este un lucru: există boli! Suferim fie că recunoaștem, fie că nu recunoaștem; iar boala, indiferent de cauza ei, se poate răsfrânge asupra trupului, a sufletului și chiar a minții. Suntem într-o continuă căutare a vindecării, dar numai atunci când am conștientizat faptul că suntem bolnavi.

Zilele trecute, o colegă de serviciu ne-a spus cu tristețe că tatăl său, după o boală îndelungată a plecat dintre noi, lăsând în urmă o soție și copii îndurerăți. Înainte de a ne despărți m-a rugat să o îmbărbătez cu un cuvânt de folos. Într-un asemenea moment delicat, cuvintele sunt de prisos, mai ales cunoscând indiferența ei către tot ceea ce nu aparține celor pământești. Bineînțeles, am încercat să-i oblojesc sufletul rănit, încercând să-i împărtășesc câte ceva din învățăturile Sfintei Scripturi și ale sfinților părinți, având speranța că, măcar într-un moment de restriște, cuvântul Domnului să îi străpungă inima împietrită. Cumva, cred că am reușit. Călătorind departe, către satul părinților, mi-a trimis un mesaj în care a scris despre faptul că, și-a adus aminte că la ultima vizită pe care a făcut-o acestora, la despărțire a rostit în gând rugăciunea Domnească - Tatăl Nostru. Călătorind cu sine însuși, poate, reflectând și la cuvintele mele, începe să înțeleagă că în interiorul ființei, darul Duhului Sfânt, jarul credinței încă mai licarește ... undeva într-un ungher ascuns.

Regret că suntem dispuși să cerem ajutorul Domnului numai când avem nevoie

de vindecare sau de o împlinire a unei dorințe, cerând și implorând ajutor, și trăind cu credință numai în acele clipe. Nu este o rușine a cere, dar a cere, implorând milă de la Dumnezeu doar atunci când “cuțitul a ajuns la os”, nu este altceva decât o lipsă de recunoștință față de Cel care ne-a creat, față de ceea ce avem, față de ceea ce am primit, bune și rele.

Să ne aducem aminte de o minune pe care Domnul Hristos o face „Intrând într-un sat, L-au întâmpinat zece leproși care stăteau departe. Și au ridicat glasul și au zis: Iisuse, Învățătorule, fie-Ți milă de noi! Și văzându-I, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar pe când ei se duceau, s-au curățit” (Luca 17, 12-14). Oare, acei oameni credeau în puterea Mântuitorului ? Poate. De multe ori, trăim fără să ne bucurăm și uităm să mulțumim pentru ceea ce avem, iar mulțumirea sporește credința... Toate sunt minunate și Lui Dumnezeu slavă!

Ascultarea de cuvântul Domnului nu face altceva decât să vindece toată durerea și întristarea, să repună omul în starea în care poate sluji atât aproapelui său, cât și Lui. Chiar dacă nu realizăm că numai Harul Lui Dumnezeu ne ajută atunci când ne aflăm încercați de suferință, măcar să fim conștienți că, fără mila și ajutorul Domnului Hristos nu am putea ajunge nici până la sfârșitul unei zile! Dacă suntem atenți la cuvântul Mântuitorului „Fara de Mine nu puteti face nimic”, observăm cu ușurință că, fără credință suntem ai nimănui, fără dragostea și ajutorul Lui, rămânem cufundați undeva în neant...

Citind în continuare din Sfânta Evanghelie, nu putem să nu observăm că „Unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors, și cu glas mare slăvind pe Dumnezeu. Și a căzut la picioarele Lui Iisus, mulțumindu-I” (Luca 17, 15-16)! Da, da, ... mulțumindu-I...fără să îi fie rușine, fără sfială.

Oare, câți dintre noi Îi mulțumim? Câți dintre noi nu au trăit vindecarea pe propria piele și s-au bucurat, dar din prea multă bucurie au uitat să mulțumească? De slavă, nici nu mai poate fi vorba ! Oare, nu mai putem face nici acest gest infim prin care să ne „înnobilăm” și noi ? Nu există gest mai frumos și mai delicat, nu înnobilează pe om mai mult decât acest „mulțumesc!” Și nimic nu poate fi mai pătrunzător în sufletul celui alt decât acest „mulțumesc!”...

Cum poți să spui rugăciunile de dimineață, fără ca întâi să îi mulțumești lui Dumnezeu pentru ziua pe care tocmai ți-a dăruit-o? De multe ori ma întâlnesc cu diverse persoane care întârziind la întâlnire motivează că s-au trezit târziu și abia au avut timp să se spele pe ochi.... Mai poate fi vorba de rugăciunea de dimineață? Mai poate fi vorba de mulțumirea pe care trebuie să o aducem pentru ziua pe care

tocmai am început-o ?

Să spunem, mulțumesc Domnului pentru toate cele bune și cele “rele” din viața noastră! Am spus că trebuie să mulțumim și pentru cele “rele” gândindu-mă că, noi vedem răul în tot ce ni se întâmplă, în tot ceea ce nu este în acord cu ceea ce ne dorim, dar El vede binele, căci prin acest “rău” ne apropiem de El.

Personal, îmi doresc să mulțumesc Domnului pentru că, cu toate căderile, cu toate tristețile și încercările grele prin care am trecut, dau slavă lui Dumnezeu că mi-a dat puterea și încrederea să merg mai departe.

Mulțumesc Domnului, pentru că mă binecuvântează la Sfânta Liturghie, prin mâna părintelui paroh, la taina spovedaniei, prin mâna părintelui duhovnic, ba, chiar și în fiecare moment al vieții, că nu-Și întoarce fața Lui de la mine nicicând... Cu toate că sunt neputincios și delăsător, găsește întotdeauna o modalitate de a mă întoarce pe Cale, de mă ține aproape de El. Este foarte greu, când te simți părăsit și obosit, înconjurat de gânduri câte te bântuie zi și noapte, dar strigătul nu-mi este-n zadar, căci El mă asculta, tace și în același timp vorbește, lucrând prin mâna mea, prin ceea ce realizez .... în viața mea.

Niciodată nu mi-a fost greu să mulțumesc celor ce m-au ajutat, mă ajută și cu care cred că ne ajutăm reciproc. Prin acest simplu “mulțumesc”, nădăjduiesc că Dumnezeu îmi va ierta stângăcia. Știu că nu pot să vindec, dar pot să ajut; nu pot să îndrept, dar pot să mă rog; nu pot să cer, dar pot să mulțumesc. Și dacă eu pot, încearcă și vei observa că poți și tu!

Înainte de a ne pregăti pentru somn, să mulțumim întâi Lui Dumnezeu pentru toate, nu putem progresa în viață dacă nu suntem recunoscători pentru cele primite... Starea aceasta ne va ajuta să ne apropiem de El, ne dă putere să credem și mai mult, să ne rugăm și mai mult, și de ce nu ... să iubim mai mult!

Dacă ne întoarcem la cuvântul din Sfânta Evanghelie, observăm că Domnul Hristos, oricât de păcătos ar fi fost omul, îl iertă. În “speța” de față Iisus a zis: “Oare, nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-au găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu, decât numai acesta care este de alt neam?” (Luca 17, 18). Nu există durere mai mare ca atunci când dai cu toată dragostea și nu îți este primit, sau cel căruia îi dăruiești să nu dea nici o importanță gestului! Este o rană a inimii, o lacrimă a sufletului, o tristețe în ochi...

Dacă tot nu știm să ne rugăm, măcar să învățăm să mulțumim, iar dacă nu am fost recunoscători până acum, să punem început bun până nu este prea târziu, să

scotocim prin cotloanele sufletului nostru, pronunțând un sincer “mulțumesc” !

În încheiere, dacă veți “delibera” cu inima, cu siguranță veți observa că, acelui ce nu uită să mulțumească, Domnul Iisus Hristos îi va spune: ridică-te și mergi (mai departe), credința ta te-a mântuit!

Cu speranța că, din materialul prezentat veți reține gândul cel bun, indiferent dacă veți “admite” sau “respinge” susținerile mele, indiferent de soluția pe care o veți pronunța, pentru timpul pe care mi l-ați acordat, vă mulțumesc.

jr. Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

*Vedeți, frații mei, mărețiile lui Hristos?
Când te gândești că o singură picătură
din Sângele lui Hristos, care a căzut peste
sufletul meu păcătos și peste sufletul
tău păcătos, a devenit mare și Iordan,
și cascada Niagara, și a spălat păcatele
noastre, când te gândești la acestea,
inima ta se umple de îndurare, de iubire,
de recunoștință și zici:
Hristoase, îți mulțumesc.
Cum altfel vom răsplăti, în ce mod vom
arăta iubirea – recunoștința noastră lui
Hristos, prin ce mijloc?
Vino, deci, duminica, stai o oră în biserică și
spune: Hristoase, Îți mulțumesc.*

† Mitropolitul
Augustin de Florina

Câteva lucruri care ar trebui știute când suntem în biserică (3)

Când să ne facem cruce?

Oricare dintre noi, dacă ne-am uitat în jur în timpul Slujbei de Duminică dimineață am putut observa că fiecare își face cruce la momente diferite sau chiar în mod diferit. Într-o anumită măsură, momentele în care ne facem cruce țin de pioșenia fiecăruia și nu este dictat de un canon.

Însă există momente ale Slujbei când este absolut convenit să ne facem cruce și momente când nu trebuie să ne facem cruce. Mai jos găsiți o listă cu aceste momente:

- Faceți-vă cruce: când auziți una din variantele frazei „Tatăl, Fiul și Sfântul Duh”; la începutul și sfârșitul Liturghiei sau rugăciunilor personale; când intrați sau ieșiți din Biserică; când treceți prin fața Sfântului Altar; în fața unei icoane, a Sfintei Cruci sau a Evangheliei.

- Nu vă faceți cruce: în fața potirului, înainte și după primirea Împărtășaniei; când Preotul sau Episcopul spun „Pace vouă tuturor” doar înclinați ușor capul și primiți binecuvântarea; când primiți binecuvântare de la Preot sau Episcop – doar sărutați mâna dreaptă a acestora.

Daca atingeți veșmintele preotului

Multora le place să atingă poalele veșmântului Preotului (felonul) atunci când îl trece prin Biserică pentru Intrarea Mare. Acesta este un obicei frumos și evlavios prin care ne atașăm rugăciunile personale la rugăciunea care se spune la intrarea cu Sfintele Daruri. În același timp însă, trebuie să fiți atenți să nu trageți prea tare de veșmânt, astfel încât Preotul să cadă în timpul Intrării Mari sau să împingeați alți oameni la o parte. Vă rugăm să transmiteți aceste observații și copiilor dumneavoastră pentru ca și ei să învețe cum să se poarte.

Gustări pentru copii

Întotdeauna poți să îți dai seama unde au stat copiii în Biserică deoarece mereu se găsesc urme și frimituri lăsate de la gustări. Părinții obișnuiesc să aducă o mică gustare (fructe, biscuit, suc) pentru copii la Biserică. Acest lucru este bun pentru copiii de până la 2 ani, însă cei mai mari (3-4 ani) ar trebui să nu mănânce nimic până la sfârșitul Liturghiei. Cei care au ajuns la vârsta de 7 ani (vârsta primei Spovedanii) trebuie să țină post Duminica dimineața pentru a putea primi Împărtășania. Pentru mai multe detalii vorbiți cu Preotul paroh. Pentru copiii care totuși primesc o gustare în timpul slujbei, încercați să NU le-o dați înainte de a primi Împărtășania. Nu pot veni cu gura plină sau mestecând la Împărtășanie. De asemenea, o ultimă indicație vă rugăm să păstrați curățenia și să nu lăsați firimituri pe jos. Mestecatul gumei în timpul Liturghiei este absolut interzis!

Anafora

După ce primim Sfânta Împărtășanie la sfârșitul Liturghiei este o tradiție să luăm și o bucată de anafora (antidoron) – care reprezintă pâinea care s-a binecuvântat după prefacerea Sfintei Împărtășanii. În timp ce anafora nu reprezintă Sfânta Împărtășanie, ea este totuși sfințită și ar trebui mâncată astfel încât să nu cadă prea multe frimituri pe jos. La sfârșitul Împărtășaniei sau după ce ați sărutat crucea la sfârșitul Sfintei Liturghii, puteți să luați o bucată de anaforă și când vă întoarceți la locul dumneavoastră sau într-un loc unde vă puteți opri pentru un moment – mâncați-o fără să faceți prea multe frimituri. Dacă doriți să dați și altcuiva o bucată, luați încă una dar nu o rupeți pe a dumneavoastră în două deoarece veți produce prea multe frimituri. De asemenea împărtășiți aceste lucruri și cu copiii dumneavoastră ca și ei să știe să mănânce respectuos și fără frimituri atunci când iau anafora.

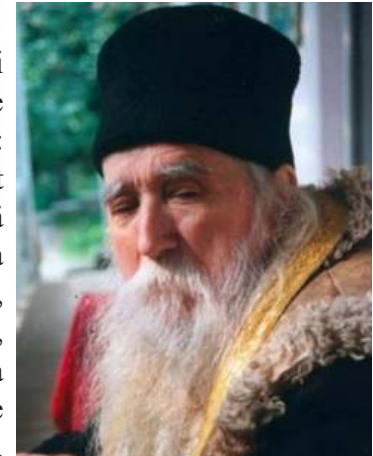
Un gând de final

Aduceți-vă întotdeauna aminte că sunteți în biserică să vă rugați la Dumnezeu. Preotul spune „CU FRICĂ DE DUMNEZEU, CU CREDINȚĂ ȘI CU DRAGOSTE SĂ VĂ APROPIAȚI” – fie ca acesta să fie modul în care abordați tot comportamentul dumneavoastră în Biserică!

pr. Iulian Negru

Câteva învățături despre Sfintele Sărbători - pr. Cleopa Ilie (3)

Apoi pe toți acei care fuseseră la teatre și la priveliștea alergărilor de cai în zile de sărbători, îi amenință cu pedeapsă grea, zicându-le: „Pentru aceasta spun mai înainte și cu glas luminat strig: dacă cineva după sfătuirea aceasta și după învățatura aceasta va mai merge la vătămarea cea călcătoare de lege a teatrelor și a alergărilor de cai, nu-l voi mai primi pe el în lăuntru curților acestora, nu îl voi mai împărtăși cu Tainele, nu îl voi mai lăsa să se atingă de Sfânta Masă. Ci precum păstorii pe oile cele pline de râie le despart de cele sănătoase, ca nu și pe acelea să le molipsească, așa voi face și eu. Că dacă în vremea veche leprosului i se porunca să fie izolat și să-l scoată afară din tabără, măcar împărat de ar fi fost, cu mult mai vârtos noi pe cei leproși cu sufletul îi vom scoate afară din această sfântă tabără”. Și muștrându-i tot pe aceștia, mai departe zice: „Nu te temi, omule, cu același ochi să privești spre casa de comedii, unde se săvârșesc lucrurile cele spurcate ale preacurviei, și spre Masa aceasta Prea Sfântă, unde se săvârșesc Tainele cele înfricoșate? Cu același urechi să ascuți pe curvă grăind cuvinte de ocară și pe Prooroci și pe Apostoli învățându-te cele de taină?”

Apoi, arătând marea primejdie ce urmează în familie din privirea celor de la teatre și comedii, zice: „Au nu sunt de aici răsturnările vieților, stricările minților și războaiele cele din familie, vrajbele cele din casă și geloziiile? Căci când prin privirea cea de acolo vei desfrâna, făcându-te mai molatec și mai înverșunat și vrăjmaș a toată curăția și înfrânarea, te vei întoarce acasă și vei vedea pe femeia ta negreșit ca fără de dulceață, ori în ce fel va fi, căci de pofta cea de la teatre aprins fiind, ... pe tovarășa cea de toată viața o vei necinsti și o vei ocări”.

Iată dar cum, din cele de până aici, cu mărturiile din Sfânta Scriptură și de la Sfinții Părinți, am arătat cât de mare este primejdia sufletească pentru creștinii care în zilele de Duminici și sărbători, în loc de a merge la sfânta biserică, se duc la priveliștile cele vătămătoare de suflet, la beții și la distracțiile cele neîngăduite de Legea lui Dumnezeu, unde își vatămă sănătatea, cinstea și sufletul lor, care este mai

scump decât toată lumea (Matei 16, 26; Marcu 8, 36-37; Luca 9, 25). Așadar, cine în zilele sfintelor Duminici și sărbători nu se duce la sfintele biserici, ci se duce de bună voie acolo unde sunt privescitori pierzătoare de suflet, acela batjocorește zilele sfinte ale Domnului și se face vinovat de mânia cea preadreață a lui Dumnezeu în veacul de acum, și de nu se vor îndrepta prin spovedanie și adevărată pocăință, apoi vor merge în munca iadului cea fără de sfârșit, unde focul nu se stinge și viermele nu moare, precum a zis Mântuitorul nostru Iisus Hristos (Matei 18, 8; Isaia 66, 24; Matei 5, 22; Marcu 9, 47).

Dar oare, fraților, numai în Duminici și în sărbători se cade nouă a face fapte bune și [a împlini] poruncile lui Dumnezeu? Negreșit că nu. Pentru că viața adevăratului creștin toată este o sărbătoare înaintea Domnului. Iar aceasta nu o zicem înțelegând cum că se cade nouă a sărbători și a nu lucra în orice zi, ci că în orice zi și ceas ce se cade nouă a lucra cele ce plac lui Dumnezeu, oriunde ne-am afla la lucrul nostru și la slujba care ni s-a încredințat nouă; căci Dumnezeu este de față oricând și oriunde am fi noi, El fiind Cel ce umple cerul și pământul (Ieremia 23, 24; III Regi 8, 27; II Paralipomene 2, 6 și 6, 18 ș. a.). Și de vom face lucrul nostru cu sinceritate și cu frica lui Dumnezeu, pururea noi vom fi sărbătorind Domnului. Acest lucru îl adeverește marele dascăl al lumii, dumnezeiescul Părinte Ioan Gură de Aur, zicând: „Trebuie să aflați că întotdeauna este sărbătoare”. Apoi adaugă: „Să vă spun pricinile sărbătorilor și atunci veți cunoaște că în fiecare zi este sărbătoare... La noi cea dintâi sărbătoare este Epifania (Botezul Domnului). Care este pricina acestei sărbători? Pentru că Dumnezeu pe pământ S-a arătat și cu oamenii a petrecut. Pentru că Dumnezeu, Fiul Unul-Născut al lui Dumnezeu, era cu noi. Dar acest lucru este totdeauna, căci spune Domnul: «Iată, Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacurilor» (Matei 28, 20). Pentru aceea putem sărbători Epifania în toate zilele. Ce însemnătate are sărbătoarea Paștelui?

Atunci vestim moartea Domnului. Acest lucru înseamnă Paștele, dar nici Paștele nu-l facem într-un anumit timp. Căci Pavel, voind să ne slobozească pe noi de constrângerea timpurilor și arătând că se poate prăznuți totdeauna Paștele, zice: «Ori de câte ori veți mânca pâinea aceasta și veți bea paharul acesta, vestiți moartea Domnului» (I Corinteni 11, 26). Așadar, pentru că putem să vestim totdeauna moartea Domnului, putem să prăznuim totdeauna Paștele. Și ca să aflați că putem să sărbătorim și Rusaliile totdeauna, și nu este un timp anumit și nici nu suntem constrânși de necesitatea timpului de a le prăznuți, ascultați ce zice Pavel: «Pentru

aceasta sărbătorim» (I Corinteni 5, 8), căci deși nu era sărbătoare atunci când scria aceste cuvinte, nu era nici Paștele, nici Epifania, nici Rusaliile, totuși arată că nu timpul face sărbătoarea, ci conștiința curată. În adevăr, sărbătoarea nu este altceva decât veselie și nimic altceva nu face veselie duhovnicească și spirituală decât conștiința faptelor bune. Iar cel ce are conștiința faptelor bune și fapte bune de acest fel, totdeauna poate să sărbătorească.

Arătând acest lucru, marele apostol Pavel zicea: «Pentru aceasta sărbătorim nu în aluatul cel vechi, nici în aluatul răutății și al vicleșugului, ci în azimile curăției și ale adevărului» (I Corinteni 5, 8). Vezi că nu te-a legat de constrângerea timpurilor, ci a poruncit să ai conștiința curată” (Sfântul Ioan Gură de Aur, Cuv. I la Rusalii, în Izvoarele Ortodoxiei, București, 1942, pp. 248- 249).

Iubiți credincioși,

Iată că am auzit cu cuvintele dumnezeiescului Ioan Hrisostom cum se cade a sărbători creștinii sfintele sărbători cu fapte bune și cu conștiința curată, și totodată felul în care putem noi în toată vremea să sărbătorim înaintea Domnului, nu cu nelucrarea, ci mai vârtos prin lucrarea faptelor bune pe care noi le putem lucra, și pe care trebuie a le lucra și atunci când lucrăm cu mâinile, și atunci când nu lucrăm. Dacă noi, atunci când ne aflăm la munca și la lucrul cel rânduit nouă, ne vom afla ca în fața lui Dumnezeu, și ne vom sili a face lucrul nostru cu cinste, cu sinceritate, fără vicleșug, minciună și furtișag, nu vom voi răul nimănui, vom fi supuși celor ce ne conduc, îi vom cinsti pe ei ca pe cei rânduiți de Dumnezeu și vom păzi știința gândului nostru curată de orice păcat, atunci noi ne vom afla pururea prăznuind lui Dumnezeu și pururea sărbătorind. Iar de vom face cele rele cu voia și cu știința noastră în vremea sfintelor sărbători, apoi nu sărbătoare a lui Dumnezeu este aceasta, ci pierzare vremelnică și veșnică pentru noi. Așadar, frații mei, în zadar nu vom lăuda noi cu nelucrarea în Duminici și sărbători, dacă numai cu lucrul mâinilor vom înceta, iar de lucrarea celor rele, care mânie pe Dumnezeu, nu vom înceta. Căci se cade nouă, o dată cu încetarea de la lucrul mâinilor, să încetăm de a lucra acelea care vatămă sufletul nostru. Ba și mai mult, lucrul mâinilor se cade al părăsi în Duminici și sărbători, dar lucrarea faptelor bune niciodată, nici un ceas sau minut din viața noastră. Sărbătorile lui Dumnezeu sunt sărbători duhovnicești și duhovnicește trebuie prăznuite. Dar poate va zice cineva: “Cum să prăznuim sărbătorile noastre duhovnicește?”. Iată cum:

- cine cercetează pe bolnavi la casele lor în zilele de sărbători și face milostenie cu ei după a sa putere, acela duhovnicește prăznuiește;
- cine sfătuiește de bine pe fratele său să nu greșească în sărbători și în orice vreme, acela duhovnicește prăznuiește;
- cine lămurește pe cel nedumerit și rătăcit de la adevăr în zile de sărbătoare, acela duhovnicește prăznuiește;
- cine postește sfintele posturi de peste an, Miercurile și Vinerile – și, de poate, și Lunile –, acela duhovnicește prăznuiește chiar și când nu este sărbătoare;
- cine în zi de sărbătoare merge la sfânta Biserică să asculte cuvintele lui Dumnezeu și dumnezeiasca Liturghie, acela duhovnicește prăznuiește;
- cine învață pe copiii lui și îi strunește a nu se duce în zile sfinte la distracții și priveriști otrăvitoare de suflet, și îi crește pe ei în frica și certarea Domnului, unul ca acela duhovnicește prăznuiește;
- cine în zile de sărbători petrece în citirea cărților sfinte pentru sine și pentru alții, acela duhovnicește prăznuiește;
- cine mângâie cu cuvinte de întărire pe cei întristați și necăjiți în vreme de sărbătoare, acela duhovnicește prăznuiește;
- cine primește pe cei străini și călători în casa sa și îi odihnește pe ei, dându-le cele de trebuință, acela duhovnicește prăznuiește;
- cine în zile de sărbători se duce să cerceteze pe cei bolnavi de prin spitale și pe cei de la închisori, duhovnicește prăznuiește;
- cine ajută pe văduve și pe cei orfani și săraci în zile de sărbători, acela duhovnicește prăznuiește.

Deci cine petrece astfel în zilele sfintelor sărbători, acela duhovnicește prăznuiește și este adevărat fiu al Bisericii lui Hristos. Iar cine lucrează cele împotriva acestora în zilele sfintelor sărbători, acela este fiu al pierzării și se face de bună voie moștenitor al muncilor celor veșnice ale iadului. De care să ne izbăvească pe noi Prea Milostivul Dumnezeu Cel în Treimeînchinat, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. AMIN!

Sursa: Pr. Cleopa- Predici la duminicile de peste an - Editura Scara Bucuresti 2

Atac la adresa creștinismului

Auto-secularizarea Germaniei este un model pentru modul în care creștinismul este lăsat și încurajat să moară în întreaga Europă.

Reproducem în cele de mai jos un editorial senzațional al lui Giulio Meotti, pentru Gatestone Institute: Jan Fleischhauer, jurnalist la săptămânalul german Der Spiegel, a inventat o expresie pentru a descrie căderea liberă a creștinismului german: Selbstsäkularisierung (auto-secularizare). A fost Biserica lichidată? Conferința Episcopilor Germani tocmai a oferit datele declinului catolicismului în Germania, în 2016. Într-un an Biserica Catolică Germană a pierdut 162.093 de credincioși și a închis 537 de parohii. Din 1996 până astăzi, un sfert din comunitățile catolice germane au dispărut. „Credința s-a evaporat”, spune Cardinalul Friedrich Wetter, arhiepiscop de München și Freising, din 1982 până în 2007. 37 Creștinii vor deveni o minoritate în Germania în 20 de ani, potrivit Die Welt. Circa 60% din țară este astăzi creștină, cu 24 de milioane de catolic și 23 de milioane de protestanți. Însă acest număr scade în fiecare an cu 500.000 de mii doar din cauza deceselor. „Aceste statistici se materializează în ceea ce observă vizitatorii în orașele germane duminica: biserici goale”, spune teologul catolic George Weigel.

Protestantismul german se confruntă cu aceeași criză: Die Zeit dezvăluie că, în 2016, 340.000 de protestanți au decedat și s-au înregistrat numai 180.000 de botezuri. Circa 190.000 de persoane au părăsit Biserica protestantă, iar numai 25.000 au decis să intre în ea. În cea mai faimoasă conferință a sa, Papa Benedict al XVI-lea a spus că Occidentul, inclusiv cei care nu acceptă transcendența, ar trebui să se comporte „etsi Deus daretur”, ca și cum Dumnezeu există. Vechea societate creștină nu se va mai întoarce, însă este esențial, chiar și pentru un Occident secular, să rămână atașat valorilor iudeo-creștine. Următoarea etapă în Germania pare a fi un peisaj religios și cultural dominat de atei și de două minorități religioase: islamul și creștinismul. Dacă seculariștii nu îmbrățișează moștenirea occidentală creștină – sau măcar valorile din care aceasta a apărut –

și nu încep să o apere, atât atei cât și creștinii vor fi curând dominați de islamul intolerant și totalitar.

O importantă organizație musulmană fundamentalistă din Germania, interzisă de guvernul federal, își spune „Adevărata Religie” (Die Wahre Religion). Ei par să fie încrezători că vor depăși valorile creștine. În Germania se înregistrează exemple dramatice de decădere a creștinismului: în dioceza Trier, de pildă, vatra celei mai vechi comunități catolice și locul de naștere al lui Karl Marx, numărul parohiilor va scădea de la 903 la 35, până în 2020, potrivit episcopului Stephen Ackerman – o scădere de peste 90%. În dioceza Essen, peste 200 de parohii au fost închise, numărul lor scăzând de la 259 la 43. Și declinul demografic este vinovat de criza religioasă. „Creștinismul literalmente moare în Europa”, spune Conrad Hackett, șeful echipei de cercetători care a realizat un studiu în cadrul Pew Forum, acum câteva luni. În Europa, între 2010 și 2015, numărul deceselor de creștini a depășit numărul de nașteri cu aproape 6 milioane. Doar în Germania au murit 1,6 milioane de creștini.

Există și o criză a preoților. Site-ul oficial al Bisericii Catolice Germane nota în mai că în diocezele Osnabrück și Mainz nu a venit nici un preot nou anul acesta. Arhiepiscopia din München a avut anul trecut un singur candidat. Pe tot cuprinsul arhiepiscopiei din München sunt astăzi numai 37 de seminariști, în diferite clase, la 1,7 milioane de catolici. Prin comparație, dieceza americană din Lincoln, Nebraska, are în prezent 49 de seminariști pentru 96.000 de catolici. În Statele Unite, creștinismul este puternic; în Germania, moare literalmente. În Germania, dacă creștinismul se evaporă, islamul proliferază. Uniunea Turco-Islamică pentru Afaceri Religioase tocmai a inaugurat o mega-moschee la Köln. Noua moschee (foto) are o capacitate de 1200 de locuri și cel mai înalt minaret din Europa. Potrivit Deutsche Welle, creștinilor li s-a zburat părul la ideea că celebrul lor dom va fi concurat de minarete. Când moscheea a fost planuită în 2007, a fost lansată o inițiativă cetățenească menită să afirme că „vrem catedrală, nu minarete”. Atunci, autoritățile musulmane au anunțat că vor dubla numărul de moschei. Autoritățile turce nu doar că au dorit să ridice o mega-moschee în orașul unde se află cea mai mare catedrală din Germania, dar au avut și simțul ironiei de a-i încredința lucrarea arhitectului Paul Böhm. Tatăl și bunicul lui Böhm au fost doi dintre cei mai radicali și admirați arhitecți de biserică din generațiile lor. În „Noua Germanie”, nimeni nu i-a cerut lui Böhm cel tânăr să ridice o catedrală. 38 De când a preluat puterea în Turcia, Erdogan a construit 17.000 de lăcașuri de cult aici. Președintele turc este hotărât să construiască moschei și în Europa. Totuși, așa cum spune Erdogan, „Minaretele sunt baionetele noastre, cupolele sunt coifurile noastre, moscheile sunt cazarmele noastre”. Regimurile islamice se oferă

să umple golurile în peisajul religios german. Arabia Saudită a propus ridicarea a 200 de moschei noi în Germania, „câte una la fiecare o sută de imigranți”. Vă puteți imagina Germania oferindu-se să construiască în Irak, Siria, Egipt „200 de noi biserici”, pentru a reclădi comunitățile creștine oprimate de aici? Nu, pentru că în Orientul Mijlociu, creștinii au fost eliminați printr-o descreștinare forțată. Și în Europa creștinismul se stinge printr-un proces de auto-secularizare. Riscăm nu doar să ne pierdem bisericile, dar, mai important să ne pierdem forța culturală și chiar încrederea în valorile civilizației noastre.

Sursa: Cum pune Islamul STĂPÂNIRE pe Germania lui Merkel. Mai vrem MEGAMOSCHEE? – Evenimentul Zilei, 14.09.2017

Cuvântul părintelui paroh

*I*n luna lui Brumărel ne bucurăm să aducem cinstire Sf. Cuv. Parascheva, acea copila curată care, prin dăruirea inimii ei feciorelnice lui Hristos-Dumnezeu, a primit darul de a fi maică-ocrotitoare a Moldovei.

Noi, ca unii care ne ducem lupta cea mântuitoare sub omoforul Sf. Vasile cel Mare, suntem mișcați de osârdia jertfelnică a pelerinilor Cuvioasei Maici. De aceea, având în vedere faptul că, Hramul Sfintei Cuvioase Parascheva transformă Iasiul, începând din anii 90, în cel mai mare centru de pelerinaj din țară, căutăm voluntari cu inima cât cerul care să îi cuprindă în a lor dragoste pe cât mai mulți dintre participanții la hramul Sfintei. Cu acest prilej, dorim să oferim ceai și gustări pelerinilor.

Tot în aceasta luna, vom primi la Casa Socială a Parohiei „Sf. Vasile Tătărași” un grup de aproximativ 40 de persoane cu dizabilități, cărora, cu ajutorul bunului Dumnezeu și a patronului nostru spiritual „Sf. Vasile cel Mare”, dorim a le oferi pe lângă dragostea și respectul nostru și o masă caldă. Toți cei care doresc să se alăture acestui demers entuziast, rugăm să ne contacteze.

Și, fiind început de an școlar și universitar, nu putem să nu ne gândim la școlarii și studenții noștri cărora le urăm ca această nouă perioadă din viața lor să fie o creștere în lumina și frumusețea celor create de Bunul Dumnezeu.

Al vostru nevrednic slujitor,

Pr. Julian

Acoperământul Maicii Domnului

Acoperământul Maicii Domnului (denumită și Pocrovul) este o sărbătoare a Maicii Domnului care se prăznuiește la 1 octombrie, în amintirea unei minuni întâmplare în biserica Maicii Domnului din cartierul Vlaherne din Constantinopol, pe timpul împăratului Leon al VI-lea (886 - 912), când Sfânta Fecioară s-a arătat, în toată mărirea ei cerească, Sfântului Andrei cel nebun pentru Hristos, ca ocrotitoare și mijlocitoare a creștinilor.

La sfârșitul vieții Sf. Andrei cel nebun pentru Hristos (Andrei din Constantinopol), acesta, împreună cu ucenicul său, Sf. Epifanie și cu mai mulți credincioși au văzut-o pe Maica Domnului împreună cu Sf. Ioan Botezătorul și cu mai mulți alți sfinți și îngeri, în timpul unei slujbe în Biserica Născătoare de Dumnezeu din Vlaherne. Biserica palatului din Vlaherne adăpostea mai multe relicve ale Maicii Domnului - cămașa, acoperământul (maforionul) și parte a brâului acesteia, care fuseseră aduse din Țara Sfântă în secolul al V-lea.

În acea vreme, Constantinopolul era amenințat de primejdia unei invazii (posibil invazia rușilor kieveni din 907 sau 911). Maica Domnului a înaintat până în mijlocul Bisericii, a îngenuncheat, cu chipul brăzdat de lacrimi, și a rămas vreme îndelungată în rugăciune. Apoi și-a ridicat acoperământul (vălul) și l-a întins peste popor, ca pentru a-l ocroti. După arătarea Maicii Domnului, primejdia a fost îndepărtată, iar orașul a fost cruțat de suferință și de vărsarea de sânge.

Și în tradițiile populare denumirea coincide, căci, conform obiceiurilor din străbuni, prima zi a lui Brumărel îi este dedicată Sfântului Pocrovă. Acesta este vestitorul iernii, cel ce acoperă ogoarele cu zăpadă. Lipovenii și ucrainenii îi spun Pocrova, pentru că, în limba slavă, „pokrov” înseamnă „acoperământ”.

Astăzi, poporul cel binecredincios, luminat prăznuim. Umbriți fiind prin venirea ta, Maica lui Dumnezeu, și căutând spre cinstită icoana ta, cu umilință grăim: Acoperă-ne pe noi cu cinstitul tău acoperământ și ne scapă de tot răul, rugând pe Fiul tău Hristos, Dumnezeuul nostru, să măntuiască sufletele noastre.

Culese și prelucrate: ing. Maria Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

Sfânta Cuvioasă Parascheva

Sfânta Parascheva s-a născut în secolul al XI-lea, în satul Epivat din Tracia, pe țărmul Mării Marmara, în apropiere de Constantinopol (azi Istanbul).

Se spune că pe când avea 10 ani, Cuvioasa Parascheva a auzit într-o biserică cuvintele Mântuitorului: „Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să își i-a crucea și să-mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34). Aceste cuvinte o determină să lepede cele lumești și să-și dăruiască hainele sale săracilor.

După o vreme se retrage în pustie. Urmând sfaturile unor viețuitori aleși, se îndreaptă spre ținutul Pontului, oprindu-se la mănăstirea Maicii Domnului din Heraclea, unde va rămâne timp de cinci ani. De aici a plecat spre Țara Sfântă, în dorința de a-și petrece restul vieții în locurile sfinte. După ce a văzut Ierusalimul, s-a așezat într-o mănăstire de maici în pustiul Iordanului.

Din sinaxar, aflăm că într-o noapte, pe când avea 25 de ani, un înger i-a spus în vis, să se reîntoarcă în locurile părintești. Din Constantinopol s-a îndreptat spre Epivat, fără să spună cuiva cine este și de unde vine. Aici, împăcată cu sine, cu oamenii și cu Dumnezeu, și-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Sărbătoarea Sfintei Vineri, este foarte populară în rândul românilor și provine din cultul zeitei romane Venera (latinescul „venere” înseamnă „ziua săptămânii dedicată lui Venus”), zeița frumuseții și a dragostei. Întrucât vestea despre minunile Sf. Parascheva se răspândise în toată țara, ea a fost numită Vinerea Mare de toamnă sau Vinerea celor 12 vineri. De altfel, cuvântul grecesc „paraskevi” înseamnă „a cincea zi a săptămânii, vineri”. Sfânta Vineri era considerată stăpană peste lumea femeilor, îndeletnicirile acestora (cusutul, torsul, tesutul) fiind controlate de ea. Considerată apărătoarea călătorilor, păsărilor și animalelor, ea dăruia și frumusețe fetelor ce o ascultau. În cinstea Sfintei Vineri, femeile nu torceau, nu spălau rufe și nu făceau pâine vinerea, pentru a nu fi orbite și lăsate văduve. Mai erau interzise spălatul pe cap, împrumutul lucrurilor din casă și petrecerile. Dar odată cu emanciparea oamenilor, cu trecerea generațiilor, aceste superstiții au căzut în uitare, fiind înlocuite de necesitățile cotidiene.

Culese și prelucrate: ing. Maria Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

Bibliografia: Sinaxar - Viețile Sfinților, Tradiții creștine și ritualuri populare românești - M. Filipoiu

Calendar crestin ortodox - Octombrie 2017

1 **D** †) Acoperământul Maicii Domnului; Sf. Ap. Anania; Cuv. Roman Melodul; † Cuv. Iosif și Chiriac de la Bisericiani

Duminica a XIX-a după Rusalii (Predica de pe munte - iubirea vrăjmașilor); Ap. II Corinteni XI, 31-33; XII, 1-9; Ev. Luca VI, 31-36; glas 8, voscr. 6

2 **L** Sfințit Mc. Ciprian; Sf. Mc. Justina; Cuv. Teofil

3 **M** Sf. Sfințit Mc. Dionisie Areopagitul; Sf. Mc. Teoctist (Post)

4 **M** Sf. Mc. Ierotei, Ep. Atenei; Sf. Mc. Domnina, Audact și Calistena

5 **J** Sf. Mc. Haritina și Mamelta

6 **V** † Sf. Ap. Toma; Sf. Mc. Erotiida (Post)

7 **S** Sf. M. Mc. Serghie și Vah; Sf. Sfințiți Mc. Iulian, Chesarie și Polihronie

8 **D** Cuv. Pelaghia și Taisia

Duminica a XX-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain); Ap. Galateni I, 11-19; Ev. Luca VII, 11-16; glas 1, voscr.

9 **L** Sf. Ap. Iacob al lui Alfeu; Cuv. Andronic și Atanasia

10 **M** Sf. Mc. Evlampie și Evlampia, sora lui; Cuv. Vasian și Teofil Mărt.

11 **M** Sf. Ap. Filip, unul din cei 7 diac.; Cuv. Teofan Mărt.; Sf. Mc. Zenaida și Filonila (Post)

12 **J** Sf. Mc. Prov, Tarah și Andronic; Sf. Cosma, Ep. Maiumei

13 **V** † Aducerea moaștelor Sf. Ap. Andrei la Iași; Sf. Mc. Carp, Papii, Agatodor și Agatonica (Post)

14 **S** †) Sf. Cuv. Parascheva de la Iași; Sf. Mc. Nazarie, Ghervasie, Protasie și Silvan

15 **D** Sf. Sfințit Mc. Luchian; Sf. Savin și Vars, Ep.; Cuv. Eftimie cel Nou

Duminica a XXI-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul VII Ecumenic; Pilda Semănătorului); Ap. Galateni II, 16-20; Tit III, 8-15; Ev. Luca VIII, 5-15; Ioan XVII, 1-13; glas 2, voscr. 8

16 **L** Sf. Mc. Longhin Sutașul; Sf. Mc. Leontie, Dometie și Terentie

17 **M** Sf. Prooroc Osea; Cuv. Mc. Andrei Criteanul

18 **M** † Sf. Ap. și Ev. Luca; Sf. Mc. Marin cel Bătrân; Cuv. Iulian (Post)

19 **J** Sf. Prooroc Ioil; Sf. Mc. Uar, Felix pr. și Eusebiu diac.; Cuv. Ioan de la Rila

20 **V** Sf. M. Mc. Artemie; Cuv. Matroana; Cuv. Gherasim cel Nou (Post)

21 **S** †) Cuv. Mărt. Visarion, Sofronie și Sf. Mc. Oprea; Sf. Pr. Mărt. Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel; Cuv. Ilarion cel Mare

22 **D** Sf. Ier., întocmai cu apostolii, Averchie; Sf. 7 tineri din Efes

Duminica a XXIII-a după Rusalii (Vindecarea demonizaților din ținutul Gherghesenilor); Ap. Efeseni II, 4-10; Ev. Luca VIII, 26-39; glas 3, voscr. 9

23 **L** Sf. Ap. Iacob, ruda Domnului; Sf. Ignatie, Patr. Constantinopolului; Cuv. Petronie

24 **M** Sf. M. Mc. Areta; Sf. Mc. Sevastiana și Valentin

25 **M** Sf. Mc. Marcian și Martirie; Sf. Mc. Valerian; Sf. Tavita (Post)

26 **J** †) Sf. M. Mc. Dimitrie, Izvorătorul de mir

27 **V** †) Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor, ale cărui moaște sunt la Patriarhia Română; Sf. Mc. Nestor (Post)

28 **S** † Sf. Ier. Iachint, Mitr. Țării Românești; Sf. Mc. Terentie, soția sa Neonila și cei 7 fii; Sf. Ier. Firmilian, ep.

29 **D** Cuv. M. Mc. Anastasia Romana; Cuv. Avramie

Duminica a XXIV-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair); Ap. Efeseni II, 14-22; Ev. Luca VIII, 41-56; glas 4, voscr. 10

30 **L** Sf. Mc. Zenovie, Ep., și Zenovia, sora sa; Sf. Ap. Cleopa

31 **M** Sf. Ap. Stahie, Amplie, Urban, Aristobul, Narcis și Apelie

Program liturgic**Luni**

08,00 - 16,00

Program administrativ (Birou)

16,30 - 18,30

Acatist și Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Martți

11,00 - 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

16,30 - 18,30

Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Vineri

09,00 - 10,30

Sf. Maslu

10,30

Sf. Spovedanie

Sâmbătă

08,00 - 12,00

Pomenirea celor adormiți

18,00 - 18,45

Vecernia

18,45

Sf. Spovedanie

Miercuri

11,00 - 17,00

Vizită / Consiliere pastorală

17,00 - 18,30

Grup suport pentru familii (AL-Anon)

Joi

11,00 - 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

Duminică

08,00 - 12,00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Colectivul de redacție:

Președinte:

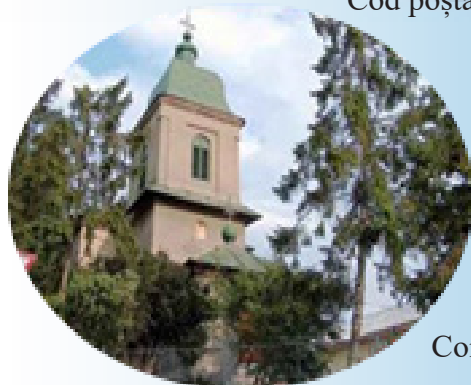
Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

*ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi*

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO12CECEIS0108RON1150902